

Cine este Diavolul?

Cine este Diavolul?

În Ezechiel 28.14-19 citim: „Erai uns ca un heruvim ocrotitor și așa te-am rânduit; erai pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; umblai prin mijlocul pietrelor de foc. Erai desăvârșit în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până când s-a găsit nedreptate în tine. Prin belșugul negoțului tău ți-au umplut lăuntru cu violență și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat, ca necurat, de pe muntele lui Dumnezeu; și te-am distrus, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor de foc! Ți s-a înălțat inima din cauza frumuseții tale; ți-ai stricat înțelepciunea din cauza strălucirii tale; te-am aruncat la pământ, te-am dat înaintea împăraților ca să te privească. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai profanat locașurile tale sfinte; și Eu am scos un foc din mijlocul tău; el te-a mistuit, și te-am prefăcut în cenușă pe pământ, înaintea ochilor tuturor celor care te priveau. Toți cei care te cunosc între popoare vor fi uimiți de tine, ai ajuns o groază și niciodată nu vei mai fi!”

În timpul nostru s-a dezvoltat ideea că discuțiile despre Diavol (Satan) nu ar mai fi potrivite. Dar niciodată nu a fost amintit numele Diavolului așa de mult ca în zilele noastre.

Omul știe că există puteri diabolice și, de frică, încearcă să le ocolească. Fără să vrea, stă mereu în fața întrebării: „Există Diavol?”

Unii răspund: „Eu nu cred în existența Diavolului”; aceștia îl consideră de domeniul închipuirii. Alții, dominați de superstiție, îl văd pe Diavol într-o pisică neagră sau în unele obiecte.

Diavolul nu este răul de fiecare zi, cu toate că nu-i putem contesta efectele în nici un moment, și nu este nici conjunctură (nefavorabilă), nici trăsătură de caracter. Diavolul este o persoană: marele împotrivor al lui Dumnezeu. Este Cel Rău, inauguratorul tuturor fărădelegilor și vărsărilor de sânge din toată lumea. Dumnezeu spune despre el că este marele rădăcitor al lumii, criminal și mincinos de la început.

Urmările groaznice ale lucrării Diavolului le putem urmări fiecare în parte.

Cum a ajuns la această stare? Sfânta Scriptură ne amintește pe scurt despre apariția sa. Cel mai important lucru pentru noi, oamenii, este să ne depărtăm de Diavol și de tot ce este legat de el. Sfânta Scriptură nu a fost scrisă pentru a potoli curiozitatea noastră de a cunoaște toate amănuntele, ci pentru a ne arăta starea noastră în fața lui Dumnezeu și drumul înapoi la El.

În versetele amintite la început ne este arătat cine a fost cândva Diavolul.

Cea dintâi creație a fost una de lumină și, înaintea căderii, Diavolului i-a fost dată stăpânirea luminii. Dumnezeu l-a creat și l-a înzestrat cu frumusețea unui înger mareț. Dar, din poziția sa strălucită, Diavolul s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu, aspirând la tronul Său.

Dumnezeu a trebuit să-l îndepărteze pe Diavol din poziția sa. Ce a însemnat căderea lui putem înțelege dacă privim cu atenție perioada de timp dintre versetele 1 și 2 din Geneza 1. Când Satan a fost aruncat pe pământ, pământul a devenit pustiu și gol (versetul 2). Dumnezeu, în măreția și atotputernicia Sa, nu putea crea un pământ lipsit de armonie și de perfecțiune.

De atunci, Diavolul este plin de o mânie fără margini împotriva lui Dumnezeu și împotriva omului care a fost creat ca să-L cinstească pe Creatorul său. Diavolul a reușit să-l rătăcească pe om și să-l atragă de partea sa. Omul a recunoscut prea târziu că, prin înșelăciunea lui Satan, a fost despărțit de Dumnezeu, Izvorul Luminii și al Vieții. Satan a triumfat tocmai prin neascultarea omului.

O durere fără margini însoțește viața omului ajuns sub puterea Diavolului. Satan îl ține pe om prins cu legături tainice și, prin tot felul de lucruri josnice, derutează inima care nu rămâne în legătură cu Dumnezeu, căutând s-o afunde tot mai mult în mizeria păcatului. Scopul său este de a-l face pe om să trăiască în păcat până la moarte.

În dreptatea și sfințenia Sa, Dumnezeu a trebuit să-i scoată din grădina Edenului pe primii oameni, căzuți în păcat, deoarece nu mai putea să aibă vreo legătură cu ei. Ceea ce însă nu știa Satan a fost că Dumnezeu este și dragoste și că El îl iubea pe om, cu toate că acesta ajunsese în acea stare păcătoasă.

Dumnezeu a prezis Diavolului o zi când îl va judeca pentru tot răul pe care l-a făcut în lume. Această zi a sosit acum aproape două mii de ani, când pe Golgota a avut loc confruntarea din toate timpurile: lupta dintre Fiul lui Dumnezeu și Diavolul. Nici un om nu ar fi fost în stare să ducă această luptă, deoarece, pentru a ieși biruitor, trebuia să fie fără păcat.

Din acest motiv a trebuit să vină Dumnezeu însuși în Persoana Fiului Său pe pământ și, la crucea de pe Golgota, să-l biruiască pe Satan. Pentru ochiul necredinței a fost o luptă în slăbiciune, dar, pentru ochiul credinței, la Golgota s-a desfășurat lupta dintre puterea luminii și cea a întunericului, îngerii lui Satan s-au cutremurat văzând urmările acestei lupte pentru ei. Sentința pronunțată cu atâta timp înainte (Ioan 16.11) s-a dezvăluit la Golgota în toată puterea ei (Evrei 2.14-16).

Dumnezeu a strălucit în suveranitatea Sa în chipul cel mai minunat când Fiul Său a zdrobit puterea lui Satan. Atunci s-a creat posibilitatea revenirii la comuniunea cu Creatorul său a omului legat de păcat. Dar Satan este încă liber, este încă activ, fiind însuși prințul lumii acesteia.

Prin lucrarea desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu, fiecare om are posibilitatea să fie eliberat de sub puterea lui Satan pe calea arătată clar de Cuvântul lui Dumnezeu: credință și pocăință.

Mânia lui Satan împotriva lui Dumnezeu, împotriva credincioșilor Săi, ca și asupra întregii creații este tot mai mare. El știe că zilele îi sunt numărate. De aceea, strădania lui este mare și vrea să ducă pe cât mai mulți oameni la pierzare. Cu cei credincioși, el nu poate face ce vrea,

pentru că ei sunt smulși de sub autoritatea sa prin jertfa de la Golgota.

În șiretenia sa, Diavolul încearcă prin gânduri de frică, prin rușine sau prin comportarea lumească a unor creștini să împiedice venirea oamenilor la credința în Isus. Satan dorește ca cei credincioși să nu mai fie uniți, astfel ca, prin mulțimea dezbinărilor acestora, Biserica lui Dumnezeu să nu-și poată da mărturia la înălțimea chemării ei.

Satan atacă fie ca un leu înfuriat, fie ca un înger de lumină. Constatăm cu regret că, în unele cazuri, a reușit să-i facă pe unii creștini să nu mai fie în umblarea practică așa cum ar trebui. Cum? Prin faptul că i-a lămurit că Biblia nu ar fi singurul îndrumar al gândurilor și faptelor creștine.

Mult mai ușor îi este lui Satan cu oamenii necredincioși. El nu vrea ca omul să reflecteze asupra vieții sale, să se condamne pentru starea de păcat și să privească la jertfa de pe Golgota, unde poate găsi salvare și eliberare. Diavolul vrea ca fiecare om să rămână în starea sa (omul este născut în împărăția întunericului și este supus puterii lui Satan), pentru a putea merge împreună pe calea pierzării. De nimic nu se teme Satan mai mult ca de preocuparea omului cu Biblia, cu jertfa de pe Golgota, cu veșnicia: într-un cuvânt, cu adevărurile lui Dumnezeu.

Scopul Diavolului este de a ține întreaga omenire legată în păcat, ca astfel să ajungă la condamnarea veșnică. Nici un efort nu i se pare prea greu și, prin diferite mijloace, caută să-i aducă pe oameni pe căi greșite.

Una dintre cele mai subtile metode ale lui Satan este religia. Ea a fost de la început cea mai tare armă pentru Diavol. Câte religii omenești, câte învățături rătăcite și cât ateism nu a preluat omul de la Satan! El îi spune omului că poate fi religios, dar să nu se pocăiască; că poate fi creștin, dar să nu o ia așa de serios; că poate crede în mulți idoli, dar pe veșnicul și singurul Dumnezeu adevărat să-L lase deoparte: așa au mers oamenii conduși în viață de marele rătăcitor. Satan îl lasă pe om să creadă orice, dar să nu accepte ideea că este păcătos pierdut care are nevoie de un Mântuitor.

Mulți oameni sunt legați de Satan prin ocultism și spiritism, prin horoscoape, prin citirea în stele, vrăjitorii și multe altele. În trecut era lucru obișnuit arderea vrăjitoarelor; astăzi este la modă chemarea spiritelor. Astfel reușește Satan să-i țină pe oameni în împărăția întunericului.

Când un om nu-i este supus, caută să-l umple de frică și de nemulțumire. întreaga omenire trăiește în frică și în neliniște față de puterile invizibile ale răului. Satan este foarte atent ca nimeni să nu se elibereze de acest jug. O inimă fricoasă și care nu cunoaște adevărul este o unealtă potrivită în mâna sa. Și ce greu îi apasă pe oamenii din lumea întreagă teama de viitor, nesiguranța cu privire la ce va fi...

Dacă prin toate aceste metode nu-și atinge ținta, atunci caută să-l facă pe om nepăsător și inofensiv. Ca să nu se mai gândească cu seriozitate la veșnicie, îi dă omului tot felul de ocupații și de distracții. Astfel omul își închide urechile și nu mai poate să audă că există o căpetenie a tuturor relor. Și Satan se bucură când această închidere a urechilor și a ochilor se face și prin literatură, teatru...

Un alt mijloc de acțiune al lui Satan este războiul. Pe această cale, el reușește să-i facă pe o mulțime de oameni să-și piardă viața fără să apuce să se mai împace cu Dumnezeu. Războiul aduce suferințe groaznice, dar, între acestea, chinurile eterne ale celor care pleacă neîmpăcați cu Dumnezeu nu pot fi comparate cu nimic. Nimeni în lume nu dorește războiul, dar, în mâinile lui Satan, omul devine o unealtă ușor de manipulat pentru atingerea planurilor sale, astfel că, fără să vrea, se trezește optând pentru calea armelor.

Nu religia îi lipsește omului, ci Vestea Bună a biruinței de pe crucea Golgotei. Lui Satan îi este indiferent dacă omul crede sau nu în existența lui sau dacă îl ia în răs, dar nu suportă ca omul să se îndrepte spre Golgota, spre Jertfa prin care a fost învins.

Ceasul căderii sale însă se apropie; încă puțin timp și sentința împotriva lui va fi pusă în aplicare. O privire de ansamblu asupra istoriei omenirii arată clar că lucrările lui Satan sunt tot mai apăsătoare și mai periculoase. Dar Dumnezeu a stabilit o zi pentru sfârșitul acestuia. Acum Satan este încă regele pământului, iar omul încă poate alege: pentru prințul lumii acesteia sau pentru Dumnezeu. Curând timpul de har se va sfârși.

Când credincioșii vor fi ridicați în gloria Tatălui, Satan va fi aruncat din locurile cerești pe pământ. Când „sarea” (simbol al celor credincioși) va fi luată de pe pământ, procesul descompunerii se va desfășura cu repeziciune.

Atunci furia lui Satan va fi îngrozitoare și între oamenii rămași pe pământ se va vărsa mult sânge: „...Vai de voi, pământ și mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de mânie mare, fiindcă știe că are puțin timp” (Apocalipsa 12.12).

După acest „puțin timp”, Dumnezeu îi va arunca pe Satan și pe îngerii săi „în iazul de foc și de pucioasă” (Apocalipsa 20.10), iar pe pământul cel nou, fără păcat, fără moarte și fără Diavol, credincioșii vor trăi glorificându-L pe învingătorul de pe Golgota.

clickbible.org